

Det er ikke Det Konservative Folkepartis motivering for at være imod det her lovforslag. Vi har nogle af de ringeste vandløb i Europa, ja, man kan vel næsten sige de ringeste. Der er bestemt behov for at gøre noget, og Det Konservative Folkeparti har prøvet at få regeringen til at gøre noget på mange områder og ville gerne have været med i et konstruktivt arbejde, også med dette lovforslag. Men det ønskede regeringen ikke.

Det Konservative Folkeparti har som en klar målsætning, at vi skal recirkulere næringsstofferne. Det er ikke nogen kunst at bygge dyre rensningsanlæg, og vi har i vores miljøpolitik skiftevis prøvet at fortynde os ud af problemerne og rense os ud af problemerne. Men jeg tror, vi er blevet så kloge, at vi vil gå tilbage til det gamle organiske princip, som har været lede-tråden for Det Konservative Folkeparti og også er det for andre partier. Vi skal sørge for, at næringsstoffer og andre stoffer recirkulerer, og vi skal sørge for ikke at efterlade store affaldsdepoter eller uløste miljøproblemer til vores efterkommere. Det kan vi nemlig ikke være bekendt.

Når man taler om, at Danmark skal være foregangsland, skal det ikke være med hensyn til at afbrænde slam, men med hensyn til at udnytte det og sørge for, at det bliver genbrugt. Derfor er det element, der ligger i lovforslaget om typegodkendelser, egentlig ganske fint. Det gælder om at få gennemprøvet, testet en række løsninger og sige: Ved I hvad, det her tror vi på. Under de og de forhold kan I bruge den ene rensemetode, og under de og de forhold skal det være den anden. Det har vi ikke de store problemer med.

Men vi har problemer med, at der er alt, alt for få grønne løsninger i forslaget. Vi har noteret os, at de partier, der har haft indflydelse, er kommet et lille stykke hen ad vejen, og tillykke med det; men de er ikke kommet hele vejen. Den socialdemokratisk/radikale beton har fået lidt pyntegrønt, men det havde klædt den, hvis den var blevet mere grøn, og hvis man havde udnyttet nogle af de muligheder, der findes. Vi nævnte selv parallel vandforsyning som et af de elementer, der burde være med.

Rodzoneelementet er kommet med; det er vi godt tilfredse med, og der er også andre løsninger, der peger i den rigtige retning. Ren teknik kan nemlig ikke løse problemerne på lang sigt, det er vi ikke et øjeblik i tvivl om.

Det helt store problem er selvfølgelig finansieringen af dette kæmpeprojekt. Det er et projekt, der kommer til at koste borgerne over 2 mia. kr., regeringen skønner 2,2 mia. kr. Men udvalgsbehandlingsens første del viser, at de beregninger i hvert fald er så usikre, at regningen kan blive betydelig større, og det er efterhånden ved at gå op for befolkningen og ikke mindst for mange kommunalbestyrelsesmedlemmer. Derfor har vi også fået foretræde af en række deputationer, der har vundet sig voldsomt over det, de har set.

Man laver ikke en solidarisk løsning, og det er det, vi har noget imod. Det er ikke tilfældigt, at Miljøstyrelsens betænkning nr. 3 fra 1996, betænkningen om spildevandsafledning i det åbne land, netop anbefaler en anden løsning, end vi ser her. Vi har det dårligt med, at man har fravalgt i hvert fald hovedstrukturen i det, der blev peget på, og er kommet med en løsning, som jeg ikke kan se, hvorfor man vil forsvare med næb og kløer. Man giver klart afkald på både et solidarisk princip og »forenerer betaler-princippet«; man har sat sig mellem to stole.

Det kommer til at gøre ondt på dem, det kommer til at gå ud over, og det er selvfølgelig navnlig de tyndt befolkede områder med småbyer og små kloakoplande. De bliver virkelig de store tabere. De tæller selvfølgelig ikke ret meget, når der skal stemmes på valgdagen, men jeg synes altså, at også de mennesker har krav på at blive behandlet ordentligt af Folketinget. Men det løser problemerne for kommunekasserne og for finansministeren, og det er måske baggrunden for, at man kan strikke sådan en løsning sammen og fedte den af på nogle andre kasser, så det ser ud, som om skatterne ikke stiger helt så meget, og at man ikke plyndrer befolkningen helt så meget med skatter og afgifter, også selv om de er grønne.

Så er der selve proceduren, og her er vi skuffede over det, der er foregået: En time efter den tekniske gennemgang har man et forlig på plads. Under den tekniske gennemgang gav Venstre og De Konservative klart udtryk for, at der var mange interessante elementer. Vi ville gerne arbejde videre, vi ville gerne prøve at se, om der kunne findes en løsning, vi ville strække os langt. Der måtte findes en anden finansieringsløsning, men selve miljødelen var vi med på. Men inden vi fik en tilbagemelding, kunne vi læse på Ritzaу, at nu var der indgået et forlig, og det synes vi er aparte. Hvis det er sådan, at hvis et parti siger bare ét enkelt kritisk ord ved første behandling af et lovforslag – selv om par-